

„Hozzánk nem azért jönnek a vendégek, hogy tévét nézzenek, vagy a laptopjukat bújják”

Különszoba



Villa Miralago, a béke szigete. Tévé és internet nélkül, háromórás étkezésekkel

Álomvillák egy álomvilágban – a karintiai Wörthi-tó az osztrák gazdagok kedvenc üdülőhelye. Luxuséttermekben, történelmi hangulatú kastélyokban járva próbáltuk megfejteni a titkot, hogyan sikerült a sógoroknak összhangba hozniuk a múltat a jövővel.

LUKÁCS CSABA (KARINTIA)

Esőben, ködben robogok az autópályákon, Ausztria legdélibb tartománya felé tartok. Több tucat alagúton, viadukton haladok át, és egy utolsó, hosszú vakondfolyosó után szó szerint más világba csöppenek: Karintia napsütéssel, páramentes levegővel és méregzöld domboldalokon legelő tehenekkel vár. Ha óriáslapátok látnám mindezt, arra gondolnék, a szerzőt elragadta a hév, és túl giccsesre photoshopolta a képet.

Úti célom a Wörthi-tó partja, ahol eleget kívánok tenni a Karintiai Turisztikai Hivatal meghívásának, amely a régi és az új találkozását akarja bemutatni a tó körüli települések építészetiében. A szállás is ennek megfelelő, ezért nem holmi egyen-szálloda átlagszobájában alszom három napig, hanem az 1903-ban épült Villa Miralago súlyos damasztokkal borított, nehéz bútorokkal teli hálószobájában. Ideiglenes birodalmamban mindössze három izzó jelzi, hogy feltalálták az elektromosságot. Amikor az ügyvezető igazgatónál a televíziós és a számítógépes csatlakozás felől érdeklődöm, a lehető legtermészetesebb módon közli, hogy efféle nincs a házban.

– Hozzánk nem azért jönnek a vendégek, hogy visszavonuljanak a szobájukba, és ott tévét nézzenek, vagy a laptopjukat bújják – mondja Johannes Muchitsch. – Ha véletlenül összeomlana a világ, abból természetesen nem maradnánk ki: ilyenkor ki-viszünk a kertbe egy videoprojektort meg vásznat, és egy pohár bor mellett közösen végignézzük a közvetítést.

A férfi minden bizonnyal az „étkezz komótosan!” mozgalom híve: a nemzetközi újságírócsoport tiszteletére adott esti vacsora három és fél órán át tart, s ő végigmeséli a hét fogás közötti szüneteket. A felszolgált ételek és italok minősége Michelin-csillagos színvonalú, a hangulat kitűnő, azonnal meg vagyunk győzve, hogy szép az élet erre felé. Az élmény folytatódik a reggelinél: ez majd egy óra hosszúságú, újságolvasással dúsított nyugodt étkezés, kifogástalan minőségű hozzávalókkal.

Reggel még van idő egy sétára is, így megcsodálhatom a német reneszánsz stílusban épült szomszédos épületeket. A hófehér Parkvilla Wörth különösen szépre sikerült: három emelet, hatalmas teraszokkal, lodzsákkal, saroktoronyokkal és finoman megmunkált oromzattal. Ebben már száz euróért is találni szobát éjszakára, de aki kevesebbet szánna a nyaralásra, ennek feléért is kaphat szállást a tó körül – igaz, annak nem lesz saját partszakasza.

Érdeemes pár szót szólni a tóról, amely a legnagyobb a tartomány ezerkétszáz állóvíze közül. A tizenkilencedik század közepén kezdődött itt a turizmus, amikor ideért a császári vasútvonal. Ettől fogva a gazdag bécsi kedvenc nyaralóhelye lett. Egymás után nőttek ki a földből a fényűző villák, amelyek nagy részét a neves osztrák építész, Franz Baumgartner tervezte. Ő lett a Wörthi-tó körüli építészet legfontosabb képviselője, ma már sokan azért keresik fel az osztrák Rivierának is nevezett térséget, hogy megcsodálják alkotásait.

Heimo Kramer építésszel hajóra szállunk, hogy a lehető legszebb nézőpontból, a tóról csodáljuk meg a villákat. A fiatal szakember három éve foglalkozik az épületek leltározásával, és a munka eredménye egy professzionális honlap a tó körüli építészet történetéről, aktuális fejlődéséről (www.woerthersee-architektur.at), egy nyomdakész album, valamint egy, a múlt héten harmincezer példányban megjelent ingyenes térkép. A Historisch & Modern című kiadvány négy nyelven mutat be ötvenegy épületet, pontosan bejelölve őket a térképen. Nemcsak a régieket, hanem a jól sikerült, környezetbe illeszkedő modern házakat is felsorolták, köztük például azt a nyaralót, amelyet a sydneyi operaház kagylót idéző, jellegzetes formájáról mintáztak. Nem minden épület kerülhetett be a leltárba: akadt olyan is, amelynek tulajdonosa nem engedélyezte, hogy turistalátványosság váljon a házból.

Szikrázó napsütésben hajóházunk, sorra bukkan fel a szebbnél szebb épületek, ám egyszer csak elakad a szakszerű magyarázat. A fiatal építész szó szerint kővé dermedve figyel, amint hatalmas daruval pingpongasztalnyi műanyag tetőablakot emelnek be egy Baumgartner-villába.

– De hát műemlékvédelmi listán van az épület! – hebegi az építész, majd bőséges telefonálásba kezd. Közben megtudjuk, hogy az ingatlan nemrég cserélt gazdát. Egy orosz milliárdos vásárolta meg ötvenmillió euróért.

Délben a veldenai kastély előtt állunk meg. A nagyúri lak jóval a tó turisztikai felfedezése előtt épült, az ezeröttszáz éves végén. Bartholomäus Khevenhüller báró egykori lakhelye külföldön is ismert egy televíziós produkciónak köszönhetően, ugyanis a kilencvenes évek elején itt forgatták az Egy kastély a Wörthi-tónál című sorozatot. Most ötcsillagos luxusszálló működik az épületben, amely a legjobb példája a régi és az új találkozásának: a több mint négyszáz éves épület köré 2007-ben modern parkot húztak fel, ide helyezték el a luxuslakosztályokat és a wellnessközpontot.

A kastély Seespitz éttermének különszobájában ebédelünk, és már az úgynevezett üdvözlőfalat jelzi, hogy maradandó gasztronómiai élményben lesz részünk. Itt is vég nélkül sorakoznak a különleges fogások – a menükártyán külön jelezték, hogy a második aperitifként adott libamáj-kreáció olyan libából származik, amelyet nem kényszerítőmással hizaltak –, és amikor új palack bort nyit a sommelier, megkóstolja, mielőtt kitöltené a poharakba. Ebéd közben a szállodáról mesél az igazgató: a vendégkört jól jelzi, hogy nyáron a Bentley és a Lamborghini tesztautót telepít ide, hogy a vendégek ingyenes tó körüli vezetésen próbálhassák ki a luxus- és sportautók nyújtotta másfajta életérzést.

Az étterem valóban felejthetetlen gasztronómiai élményt nyújt, így nem csoda, hogy nyitása után hat hónappal megkapta az első Michelin-csillagot, hogy aztán tavaly decemberben a második is megérkezzen. (A másik nagy gasztronómiaértékelőben, a Gault-Millau-ban tizennyolc pontot kapott az étte-

rem a maximális húsból.) Az elismerés egy fiatal német séf, Silvio Nickol érdeme – a sármos, jóképű szakács a környékbeli lányok kedvence, és az újságíró hölgyek szívét is megdobogtatja, amikor az ebéd végén kijön a konyhából megtudakolni véleményünket a főztjéről. Mielőtt a kedves olvasó odarohanna ebédelni, megsúgom: a hét fogás – amelynek össztemege nem volt fél kilogramm – a borokkal együtt fejenként százötven euróba került. Ausztria különben egyhamar gasztronómiai nagyhatalommá válik, hiszen a legfrissebb Michelin-kalauzban negyvennégy éttermét egy-, tízet pedig kétszillagosra értékelték, és ez az utóbbi pontosan a duplája a tavalyi állapotnak. Nagy bánatuk, hogy háromcsillagos ház – egyelőre – nincs az országban.

Másnap Klagenfurtba látogatunk, ez a tartomány fővárosa a maga kilencvenezres lakosságával. Újabb térképet kapunk, Kastélytúra a városban címmel. Az út végén megerősödik bennem az itthon sokszor leírt és a tavon is belém hasított gondolat: eltanulhatnánk az osztrákoktól a professzionális marketinget, akik a legkisebb értékűből is kihozzák a maximumot. Nem azt akarom mondani, hogy ezek az épületek nem szépek, de némi odafigyeléssel minden bizonnyal a Balaton körül is lehetne találni harminc-negyen olyan villát, amely számot tarthat a turisták érdeklődésére.

Visszatérünk a tópartra, amelyet időközben elfoglaltak a hét végi Volkswagen-találkozó résztvevői. Mindenütt felturbózott húszesztendős GTI-k – a sok ezer osztrák és német fiatal megmozgató esemény tulajdonképpen szeszonyítóknak számít a tó körüli forgatagban, hogy aztán késő őszig legyen tennivaló a kabrió-csillagtúrától a komolyzenei fesztiválon át az októberi puliszkáunneppig.

Reifnitzben ebédelünk, az osztrák aranyifjak kedvenc pihenőhelyén. A 2003-ban megnyílt Aenea Designhotel a lélegzetelállító modern luxus fellegvára. Főszezonban egyetlen szoba ötszázötven euróba kerül à la carte reggelivel, de erre a nyárra már gyakorlatilag lehetetlen foglalni. A vendégek Porschékkel és Ferrarikkal érkeznek, hogy aztán átbálgaljanak a több emelet magasságban a tó fölé benyúló stégre, ahonnan tüvegylift vizet le a szálloda privát strandjára. Aki pedig hidegnek találja még a vizet, az a legfelső emelet feszített víztükrű, jakuzzival kombinált fedett medencéjében mártózhat meg úgy, hogy végig élvezze a Wörthi-tó fantasztikus panorámáját.

A konyha itt is kitűnő, de nagy elégtételt érzek (jól tudjuk, a legszebb öröm a káröröm), amikor méretes hibát fedezek fel. El kell döntenem ugyanis, hogy főételnek bárányt vagy halat kérek, de azt elefelejtik közölni, hogy előtte halat adnak étvagygyerjesztőként. A két hal egymás után unalmasnak tűnik, ráadásul a főételként kapott verzióban gyakorlatilag ize sincs. A desszert viszont mindenért kárpótol, a tál olyan gyönyörűre sikeredett, hogy egyik kolléga viccesen meg is kérdezte a séfet, ki festette a képet.

Délután nagy meglepetéssel ér: az egyik magántulajdonban lévő villa tulajdonosa meghívott otthonába, hogy megmutassa a nemrég felújított házat. Az épületet – amely megkapta a Schönbrunn a tónál becenevet – vélhetően Ferenc József császár építtette Sisi halála után új kedvesének, Katharina Schrattnak. Az utóbbi évtizedek nem voltak kegyesek a villához, amely nagyon leromlott állapotba került. Állami pénz nem akadt a felújítására, ezért tizenkét éve eladták egy neves osztrák építésznek. A műemlékvédelem által szigorúan ellenőrzött munkával sietni kellett, mert nyáron nem lehet építkezni a tó körül. Hatvan munkás dolgozott az építkezésen, és négy hónap alatt végeztek a felújítással. A költségekről nem beszélnek, de a végeredmény magáért beszél.

A tulajdonos felesége, Evelyn-Maria Gerold és legkisebb lánya karintiai népviseletbe öltözve vár bennünket. Újra eszembe jut a magyar párhuzam: ha egy osztrák milliomas feleségének nem ciki a hagyományos ruházat, akkor nálunk miért néznek furcsán arra, aki palóc főkötőt köt, vagy posztónadrágot vesz magára. Végiglátogatjuk a villát a pincétől a padlásig, eszünk a rákkötélből meg a csokifinomságokból, és már búcsúznánk, amikor a tulajdonos azt mondja: „Szombat délután van, csúcsforgalom, ne buszozzának fél órát a tó körül. Átviszem önöket a motoros jachtomon!”

Elfogadjuk az ajánlatot, a házigazda a csónakházban leengedi a tartóról a nemes fából készült vízi járművet, és elképesztő sebességgel nekilódulunk a távunk. Visszaúszunk az álomvilágból a valóságba, mondom az egyik kollégának, de nem érti szavaimat a nagy szelzűgásban.